

Arrest

nr. 107 643 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SOUVEREYNS, die loco advocaat B. STALMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 17 juli 2009 te Turkije in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster dient op 8 december 2009 bij de Belgische ambassade te Ankara, Turkije, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D, teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 14 april 2010 toegestaan.

1.3. Verzoekster, die op 2 mei 2010 België binnenkomt, wordt op 3 mei 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 januari 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 6 februari 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Turkije

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het relatieverslag gedaan te Genk op 17.02.2012 blijkt dat er geen samenwoning meer is. Betrokkenen gaan scheiden, verklaard door [K.S]. Betrokkene woont sinds 19.02.2012 samen met iemand anders. Er is geen sprake meer van een relatie tussen betrokkene en [K.U.], Bijgevolg is er geen sprake meer van een gezinscel.

Betrokkene ondertekende op 20.02.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980:

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- een attest deelcertificaat Nederlands tweede taal: aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te worden.*
- een deeltijds arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.*
- een inschrijvingsbewijs ziekenfonds.*

Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met haar land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene deeltijds werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 41, 42quater, § 1, eerste lid, 4°, 44 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 43 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 7 (aanhef) juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Dat namelijk de consideransen die tot de motivering in feite en in rechte dienen van de weigeringsbeslissing manifest ontoereikend dan wel incorrect zijn.

Dat verzoekster immers destijds met de heer [K.U.] gehuwd was te Turkije op 17.07.2009 voor de ambtenaar van de gemeente Catalagzi (Turkije).

Dat het echtscheidingsvonnis dateert van 20.11.2012.

Dat men anderzijds ook erkent en uitdrukkelijk aangeeft dat men weet heeft van de samenwoning met een andere persoon, in casu een Belgisch onderdaan...

Dat de bestreden beslissing niet de minste afweging maakte, laat staan een actuele afweging.

[...]

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt juncto artikel 8 EVRM ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Dat in deze namelijk de bestreden beslissing deze beslissing onvoldoende motiveert gelet op de nieuwe relatie met een Belg met wie men nota bene huwelijksplannen heeft.

Daarnaast is er sprake van duurzame bindingen met België en er tevens sprake is van een schrijnende situatie die maakte dat zij had gebroken met haar thans ex echtgenoot.

Dat evenwel zij vooral opnieuw gaart huwen met de genaamde [B.S.].

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze niet betwist kan worden.

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven. Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke “familiale” banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Er is dus onmiskenbaar sprake van een “familiale cel”.

Dat artikel 8 EVRM van toepassing is op de personen die het voornemen hebben genomen om een huwelijk te sluiten (R.v.St. nr. 81.673, 6 juli 1999, A.P.M., 1999, 127).

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoekster heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze niet betwist wordt noch kan, men neemt er geen standpunt over in. Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is, maar deze duidelijk niet heeft gemaakt.

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf. Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier (R.v.St. nr. 100.587, 7 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be> (5 juli 2002); Rev. dr. étr. 2001, afl. 116, 704).

2/

Het komt toe aan de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op de eerbied van het privé- en gezinsleven van de verzoekster. (R.v.St. nr. 78.711, 11 februari 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1999, 40; T. Vreemd. 1998, 323).

Dat in casu men deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

Dat derhalve door de niet vermelding noch motivering dienaangaande de bestreden beslissing manifest de hoger aangehaalde artikelen schendt.

Dat de bestreden beslissing derhalve over geen enkele feitelijke grondslag beschikt teneinde deze motivering te dragen. Dat derhalve reeds louter en alleenlijk op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feite en dus in rechte.

[...]

Aangezien in casu het duidelijk is dat er rekening dient gehouden met artikel het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM en dat de uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied dient beschouwd te worden als een inbreuk er op.

Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze genomen heeft zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvST, X, nr. 110.071, 6 september 2002, RVST X, nr. 132.170 21 juni 2004).

De Raad voor Vreemdelingen betwisting is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvST, nr. 101.624 7 december 2001 aangehaald door Raad voor Vreemdelingenbetwisting, 22 oktober 2007 nr. 2851 in de zaak 13451/IIde kamer).

De raad oordeelde daar dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over gegevens die er op wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen

Dat in casu men ter zake zelfs geen enkele motivering wijdt en de inbreuk dus manifest onredelijk voorkomt.

[...]

Aangezien ten derde schending van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen.

Dat namelijk de Europese Rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM (verbod van foltering en onmenselijke behandeling en/of vernederende behandeling).

Dat de feitelijke context aantoont dat dit in casu als dusdanig is. De wijze waarom men de familiale cel miskent en er zonder enige motivering op bruuske wijze een inbreuk op pleegt is ronduit een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat de Europese Rechtspraak duidelijk is (EHRM, Djeroud t. Frankrijk, 23 januari 1991, Publ. Hof Reeks A, nr. 191-A; EHRM, Moustaquim t. België, 18 Februari 1991, Publ. Hof, Reeks A, 193; EHRM, Beldjoudi t. Frankrijk, 26 maart 1992, Publ. Hof reeks A, nr. 258-C; EHRM, Nasri t. Frankrijk, 13 juli 1995, Publ. Hof nr. 320-B);

Dat dit des te meer geldt gezien de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCann/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R., 1996, Serie A, nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Wanneer uitlevering kan leiden tot foltering of onmenselijke behandeling dan kan artikel 3 E.V.R.M. worden geschonden (Hof Mensenrechten, 15 november 1996, (Chahal/Verenigd Koninkrijk), Liga.1997, afl. 1-4, 15). [...]"

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de

feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar het op dat ogenblik geldende artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar (ex-)echtgenoot. Hiervoor wordt verwezen naar de bevindingen van een relatieverlag van 17 februari 2012, waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen en waarbij verzoekster verklaarde dat zij gaan scheiden en zij sinds 19 februari 2012 met iemand anders samenwoont. In het licht van het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende artikel 42^{quater}, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt verder gemotiveerd dat verzoekster in antwoord op een schrijven om bewijzen in deze zin voor te leggen enkel volgende documenten overmaakte: een attest deelcertificaat Nederlands tweede taal – waarvan wordt gesteld dat dit geen bewijs van bijzondere integratie inhoudt nu zij deze cursus verplicht diende te volgen –, een deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en een inschrijvingsbewijs bij het ziekenfonds. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat deze documenten geen grondig onderzoek van de sociale en culturele integratie in België of van de bindingen met haar herkomstland toelaten en dat louter op basis van een deeltijdse tewerkstelling niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoekster.

De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische én feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Gelet op deze motivering kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat haar "*recht van verdediging*" zou zijn geschonden door een gebrek aan geïndividualiseerde motivering.

Verzoekster betoogt nog dat de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM is geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over haar nieuwe relatie met een Belgische onderdaan waarmee zij huwelijksplannen heeft en niet de minste (actuele) afweging wordt gemaakt wat deze nieuwe relatie betreft. Verder wijst zij op haar duurzame bindingen met België en de schrijnende situatie die maakte dat zij heeft gebroken met haar thans ex-echtgenoot.

Op grond van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekster verweerder in kennis stelde van het gegeven dat zij een nieuwe relatie is aangegaan met een Belgische onderdaan of dat verweerder van dit gegeven kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In dit verband merkt de Raad ook op dat waar in de bestreden beslissing – op grond van het relatieverlag van 17 februari 2012, in wezen 29 februari 2012 – wordt gesproken over een samenwonen met een andere persoon sinds 19 februari 2012 wordt bedoeld op de samenwonen van verzoekster met een andere persoon dat de persoon waarmee zij thans stelt een relatie te hebben. In het betreffende relatieverlag wordt in dit verband melding gemaakt van een zekere M. E. waarbij de politie uitdrukkelijk vermeldt dat verzoekster geen relatie heeft met deze persoon. Zij kan op grond van deze passage in de bestreden beslissing dan ook niet besluiten dat verweerder kennis had van haar nieuwe relatie. De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoekster bij schrijven van 31 januari 2012 de mogelijkheid werd gegeven om eventuele elementen inzake haar banden met België aan te brengen die zich zouden kunnen verzetten tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. In antwoord op dit schrijven verwees zij evenwel op geen enkele wijze naar de door haar thans voor het eerst bij de Raad ingeroepen nieuwe relatie met een Belgische onderdaan. Gelet op dit schrijven van verweerder kon verzoekster er niet van onwetend zijn dat verweerder een onderzoek voerde naar haar verblijfsrechtelijke situatie en dat zij er belang bij had alle nieuwe relevante elementen in dit verband voor te leggen, te meer nu zij niet langer haar echtgenoot vervoegde. Nu niet blijkt dat verzoekster het bestuur voorafgaand aan de bestreden beslissing in kennis stelde van haar thans ingeroepen nieuwe relatie en dat verweerder hiervan kennis had, kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing op dit punt een motivering of belangenafweging diende te bevatten. Er kan evenmin worden aangenomen dat een motivering zich

opdrong over een samenwoning met een Belgische onderdaan waarmee verzoekster verder geen relatie heeft. De Raad merkt in dit verband ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan worden afgeleid die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Er blijkt verder evenmin dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing aan het bestuur elementen betreffende haar bindingen met België heeft aangevoerd waarmee in de motivering geen rekening werd gehouden of dat zij aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt dat zij zich zou hebben bevonden in een schrijnende situatie. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat enige (verdere) motivering over deze punten zich opdrong.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct en kennelijk onredelijk is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° *het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*

5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kon verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Verzoekster betwist verder ook niet het motief dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging in het Rijk met haar echtgenoot. Zij lijkt nog op zeer algemene wijze aan te geven dat zij zich zou hebben bevonden in een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet waarin § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling geen toepassing vindt, doch zij blijft in gebreke dit gegeven nader toe te lichten in de uiteenzetting van haar middelen. Zo licht zij deze

schrijvende situatie op geen enkele wijze nader toe. In ieder geval dringt de vaststelling zich ook op dat verzoekster, ondanks dat zij de mogelijkheid had om toelichting te verstrekken bij de redenen dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met haar intussen ex-echtgenoot, een dergelijk gegeven voorafgaand aan de bestreden beslissing niet meldde aan de politieagent die het betreffende relatieverslag opstelde of aan verweerder naar aanleiding van diens schrijven van 31 januari 2012. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder, gelet op de stukken van het dossier, toepassing kon maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt niettemin dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat zij thans een nieuwe relatie heeft met een Belgische onderdaan, met wie zij plannen heeft om te trouwen, en het gegeven dat zij duurzame bindingen heeft met België.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 31 januari 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van bewijzen van een economische activiteit in België of van andere inkomsten in België, van het bewijs van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, van het bewijs van ziektekostenverzekering, van het bewijs dat zij niet ten laste is van het OCMW, van haar paspoort, van een medisch attest, van bewijzen van sociale en culturele integratie en van bewijzen van bindingen met het land van oorsprong. Tevens werd haar gevraagd mee te delen of er nog andere gezinsleden bij haar inwonen en, zo ja, hoe hecht haar band met deze personen is en hoe lang zij reeds in België verblijft. Dit schrijven werd op 20 februari 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster maakte in antwoord op dit schrijven op 23 april 2012 volgende stukken over:

- een aangifte van wijziging woonplaats bij de stad Genk van 20 februari 2012;
- een getuigschrift van woonst van 23 april 2012 en een getuigschrift van samenstelling van gezin van 23 april 2012 waaruit blijkt dat zij samenwoont te Genk met een Belgische onderdaan, de heer J. M. L. T.;
- een medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster in goede gezondheid verkeert;
- een "aanvraag inzage taalcoaching" voor verzoekster van 29 juli 2011;
- een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur in het kader van dienstencheques vanaf 1 augustus 2011;
- deeltijdse arbeidsovereenkomsten voor onbepaalde duur in het kader van dienstencheques vanaf 30 september 2011 en 1 februari 2012;
- drie formulieren 'C4-werkloosheidsbewijs' van de RVA met vermelding van een tewerkstelling van respectievelijk 1 augustus 2011 tot 21 augustus 2011; 22 augustus 2011 tot 31 augustus 2011; en 1 september 2011 tot 31 januari 2012;
- loonfiches voor de maanden oktober, november en december 2011 en januari 2012;
- een attest van het OCMW te Genk van 7 maart 2012 dat zij geen steun geniet;
- een getuigschrift van de cursus maatschappelijke oriëntatie;
- deelcertificaten van gevolgde lessen Nederlands;
- een verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds;
- een bewijs van aansluiting bij het CM-Hospitaalplan;
- kopieën van verzoeksters F-kaart en SIS-kaart.

De Raad stelt vast dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verweerder op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster een nieuwe relatie met een Belgische onderdaan zou zijn aangegaan. Zoals ook reeds aangegeven, maakt het relatieverslag van 17 februari 2012, in wezen 29 februari 2012, enkel melding van een samenwoning met nog een andere persoon waarvan uitdrukkelijk wordt gemeld dat verzoekster er geen relatie mee heeft. Op grond van voormelde stukken door verzoekster voorgelegd naar aanleiding van de brief van verweerder van 31 januari 2012 blijkt ook op geen enkele wijze een nieuwe relatie van verzoekster. Ook nadien legde zij geen stukken in deze zin voor.

In zoverre verzoekster verder van oordeel is dat onvoldoende rekening is gehouden met haar duurzame bindingen met België, stelt de Raad vast dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de deeltijdse tewerkstelling van verzoekster en met het gegeven dat zij lessen Nederlands heeft gevolgd. Verweerder oordeelde evenwel dat dit laatste gegeven niet van aard is om een bijzondere integratie of een grote moeite om zich te integreren in België aan te tonen, omdat het volgen van Nederlandse lessen voor verzoekster verplicht was. Verweerder stelde vast dat daarnaast geen bewijzen van sociale en culturele integratie voorlagen. Hij was verder van oordeel dat het enkele gegeven dat verzoekster deeltijds werkt onvoldoende is opdat zij op zelfstandige wijze een verblijfsrecht

van meer dan drie maanden kan behouden. De Raad stelt vast dat verzoekster niet toelicht met welke door haar aangebrachte gegevens ten onrechte geen rekening zou zijn houden en evenmin het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van verweerder aantoon. In zoverre verzoekster thans bij haar verzoekschrift nieuwe documenten voorlegt, dient verder te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Er blijkt niet dat de door verzoekster thans voor het eerst aangebrachte stukken en/of gegevens dienstig voor het eerst voor de Raad kunnen worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede kan ook worden opgemerkt dat verzoekster niet toelicht op welke wijze deze verschillende stukken een andere uitkomst hadden kunnen rechtvaardigen.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad en/of de Raad van State dient te worden opgemerkt dat zij niet aantoon dat de feiten die aanleiding gaven tot deze arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM – dat verzoekster tevens geschonden acht – bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op haar nieuwe relatie met een Belgische onderdaan, met wie zij voornemens is te huwen. Daargelaten het gegeven dat op grond van de stukken die voorliggen niet duidelijk blijkt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds sprake was van een effectief beleefd gezinsleven – nu niet blijkt vanaf wanneer verzoekster deze nieuwe relatie zou zijn aangegaan en zij zich er toe beperkt te stellen dat haar partner nog inwoont bij zijn ouders, dat hun huurpand beschikbaar zal zijn in april 2013 en dat de trouw is voorzien op 7 en 8 juni 2013 – merkt de Raad op dat de beweerde inmenging in het gezinsleven in ieder geval is gesteund op de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoekster en de overheid is daarnaast geen sprake. Verzoekster wist, of behoorde te weten, dat zij in beginsel slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten op grond van haar huwelijk met haar voormalige echtgenoot en dat hieraan een einde kon worden gesteld gedurende de eerste drie jaren van haar verblijf als familielid. Verzoekster maakt verder ook niet aannemelijk dat zij geen banden meer heeft met haar herkomstland en aldaar geen normaal gezinsleven meer kan leiden, al dan niet vergezeld van haar nieuwe partner. Verzoekster toont met haar uiteenzetting immers op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in Turkije of elders. Er blijkt ook niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing haar banden met België dermate sterk waren dat de bestreden beslissing als disproportioneel dient te worden beschouwd. De Raad herinnert er hierbij ook aan dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De bestreden

beslissing verhindert verzoekster verder ook niet om een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg/EU-onderdaan in te dienen, ditmaal in functie van haar nieuwe relatie met een Belgische onderdaan.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.2.5. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven. Artikel 3 van het EVRM omvat verder een absoluut verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster een schending van deze bepalingen steunt op de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Naast het gegeven dat een schending van artikel 8 van het EVRM door verzoekster niet is aangetoond, merkt de Raad op dat op grond van een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM nog niet kan worden besloten tot een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoekster verschaft in dit verband verder ook geen nadere toelichting, doch beperkt er zich toe op algemene wijze te verwijzen naar rechtspraak van het EHRM zonder dat deze op haar concrete situatie wordt betrokken. Aldus toont verzoekster in geen geval een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.2.6. Waar verzoekster verder bij de opsomming van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen nog verwijst naar een schending van de artikelen 2, 7, 41 en 44 van de Vreemdelingenwet, evenals van de artikelen 43 en 61 van het Vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat een concrete toelichting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. De Raad benadrukt dat slechts sprake kan zijn van een ontvankelijk middel in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Het eerste, tweede en derde middel zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS